

Een heerlijke roman
over vrouwen en
vriendschap

DE YOGACLUB

van ORANGE

BLOSSOM

HOUSE

SOPHIE GREEN

INTERNATIONALE BESTSELLER

SOPHIE GREEN

DE YOGACLUB
VAN ORANGE
BLOSSOM
HOUSE

De Fontein

Winter 1993

Sleepless in Seattle, met Tom Hanks en Meg Ryan,
draait in Australische bioscopen.

Een nieuwe Britse televisieserie met de titel
Absolutely Fabulous is voor het eerst te zien bij ABC.

The Piano, met de jonge Anna Paquin in de hoofdrol,
verschijnt in de bioscoop.

In de nasleep van Andrew Mortons boek
Diana, haar eigen verhaal uit 1992 zijn de prins en
prinses van Wales gescheiden van tafel en bed.

Meat Loafs 'I'd Do Anything for Love (But I Won't Do That)'
staat acht weken lang bovenaan in de Australische hitparade.

U2 brengt het album *Zooropa* uit.

1

Het huis ziet eruit zoals het er altijd heeft uitgezien. Zoals het eruitzag toen ze hier een echtgenote was. Toen ze hier een kind was en opgroeide tussen de suikerrietvelden bij Atherton die ooit haar hele wereld vormden.

Het huis zag er waarschijnlijk al zo uit toen haar vader het bouwde, ter vervanging van het vervallen bouwwerk dat zijn eigen vader ooit in elkaar had gezet. Gezien de fragiele houten constructie verbaast ze zich er regelmatig over dat het nog niet is ingestort. Een huis op palen, zoals alle andere Queenslander-huizen hier. Belachelijk eigenlijk, dat zoiets bestaat. Maar het is er. Net als zij.

Vanaf deze plek heeft ze uitzicht op het riet, en de heuvels erachter. Smaragdgroen zijn ze, het hele jaar door; op dit moment vormen ze het decor voor de donkeroranje vlammen die de zee van suikerriet van groen in zwart en bruin veranderen. Als kind dacht Grace Maud altijd dat de platgebrande velden dood waren. Ze vraagt zich nog steeds af hoe de natuur zo'n verwoesting te boven kan komen en kan herstellen.

‘Kan ik iets voor je halen, mam?’

Tom staat voor haar, met lijntjes rond zijn ooghoeken en grijze plukjes in zijn door een pet geplette haar. Hij ziet er ouder uit dan wanneer ze aan hem denkt. In haar gedachten is hij altijd jong. Misschien wil dat alleen maar zeggen dat zij te oud is en dat haar hersenen ergens in de jaren zeventig zijn blijven steken, want dat is wanneer hij voor het laatst jong was.

‘Wat doe jij hierbinnen?’ zegt ze en ze snuift de lucht op. Er hangt een geur die haar terugvoert naar haar kindertijd en haar met sprongen door haar leven leidt. Het is de geur van familie en vertrouwdheid, van veelbelovende toekomstbeelden en in de kiem gesmoorde verwachtingen. ‘Het riet brandt nog. Moet je het niet in de gaten houden?’

‘Geef je me nu een standje?’ zegt hij, en hoewel hij een beetje als een gekwetst kind klinkt, hoort ze ook het plagerige in zijn stem. Hij was altijd al brutaal.

‘Ja, ik geloof het wel,’ zegt ze. ‘Jij bent nu de baas. Jij moet de boel in de gaten houden.’

‘Nú?’ Hij snuift.

Ze weet wel waarom. In werkelijkheid is hij al de baas sinds zij negen jaar geleden op de eerbiedwaardige leeftijd van vijfenzestig een stap terug heeft gedaan. Er waren geen broers die de boerderij konden overnemen nadat haar vader was overleden – daar had de oorlog voor gezorgd. En ook geen man om haar te helpen – daar had ze zelf voor gezorgd. Toen had Tom gezegd dat hij vanuit de stad naar huis zou komen om haar te helpen. Gelukkig voor hem wilde zijn vrouw Vivien met hem mee. Dat was het enige wat het voor Grace Maud rechtvaardigde om een stap terug te doen: Tom had iemand om voor hem te zorgen terwijl hij zich bekommerde om de boerderij, en het bedrijf, en de arbeiders, en alles wat kwam kijken bij het kweken van suikerriet en het verbranden van suikerriet en het oogsten van suikerriet en het verschepen om er suiker en stroop en alle andere dingen van te laten maken die het land nodig had om zoet te blijven.

‘Grace Maud,’ zegt Viv als ze de kamer binnenkomt en zich vooroverbuigt om haar schoonmoeder op de wang te kussen. ‘Zit je hier al de hele tijd alleen? Dat heeft Tom niet verteld.’ Ze werpt haar man een snelle boze blik toe. ‘Dan was ik je wel gezelschap komen houden. Heeft hij je wel iets te drinken aangeboden? Een kop thee?’

‘Natuurlijk wel,’ zegt Tom kregelig, maar dan ontspant zijn gezicht.

Grace Maud herkent het patroon: je zegt iets onaardigs tegen de persoon van wie je houdt en bedenkt dan dat die je niets heeft misdaan, maar het is te laat om terug te nemen wat je hebt gezegd. Zij en Tom doen het ook.

‘Ik heb hem alleen nog niet gezegd of ik iets wil hebben of niet,’ zegt Grace Maud met een kneepje in Vivs hand.

Ze is nog elke dag dankbaar dat Tom dit meisje heeft gevonden. Een lange stadsmeid met brede schouders die er geen moeite mee heeft haar haren weg te stoppen onder een pet, haar werkschoenen aan te trekken en de mouwen op te stropen om aan te pakken wat er op de

boerderij moet gebeuren. Toen Tom haar leerde kennen noemde hij haar de 'prinses van New Farm' omdat ze zelden buiten Brisbane was geweest en hield van de gemakken van het stadsleven. Mensen kunnen veranderen, dat is een ding dat zeker is. Of misschien is het niet zozeer veranderen, maar zich aanpassen.

'Maar wil je iets? Te drinken?' zegt Tom terwijl hij op zijn achterhoofd krabt.

Ze glimlacht naar hem. 'Nee, dank je, lieverd, ik hoef niets.'

Met de jaren zijn haar ogen minder goed geworden, dus voor haar ziet Tom er steeds meer uit als haar vader en haar jongste broer, Frank.

Frank was de broer die in 1945 terugkeerde uit de oorlog, maar hij was niet sterk genoeg om in het suikerriet te werken. Grace Maud weet niet wat er is gebeurd toen hij in Nieuw-Guinea zat, daar wilde hij nooit over praten. Hij is maar negenendertig geworden. Het laatste woord dat hij sprak was de naam van hun oudere broer, en Grace Maud heeft zich altijd afgevraagd of William op dat moment voor Frank was verschenen, toen hij overging van de ene naar de andere wereld. Het stemt haar hoopvol dat een van hen, of beiden, haar zullen komen halen als het haar tijd is.

Op de schoorsteenmantel staan foto's van de familie Llewellyn. Haar broers zien er knap uit in hun uniformen, en op andere foto's ogen ze stoer in hun werkkleding, met hun haren tegen hun hoofd geplakt door de hoge luchtvochtigheid van Queensland. Ernaast staat een foto van Grace Maud en Ellie Maud. Hun vader vond het een goed idee om zijn tweelingdochters dezelfde tweede naam te geven en stond erop dat mensen beide namen gebruikten. Het was een eerbetoon aan zijn moeder, zei hij wanneer iemand ernaar vroeg.

Hij zei er niet bij dat zijn dochters het vreselijk irritant vonden en er volop mee werden gepest op school. En tegen de tijd dat de meisjes begrepen dat ze de naam Maud niet hoefden te gebruiken, was het te laat en waren ze eraan gewend. Bovendien versterkte het hun band. Zij waren Grace Maud en Ellie Maud, de tweeling van de familie Llewellyn uit Atherton. Ook nadat Ellie Maud naar Melbourne was verhuisd, met een Hongaar trouwde en een andere naam aannam, heette ze nog steeds Ellie Maud. Was ze nog steeds Grace Mauds geliefdste persoon.

Toen Tom nog een baby was, zat Grace Maud vaak op deze zelfde plek te kijken naar de foto's en het uitzicht. Het panorama van haar leven en levenslijnen. Het ging haar nooit vervelen. Dat is niet waarom ze naar de stad is verhuisd. Ze is verhuisd omdat Tom en Viv hun eigen plek moesten hebben, ook al zeiden ze dat ze wilden dat ze bleef. Hun dochters, Felicity en Edwina, waren op dat moment al groot en woonden elders, maar ze komen soms nog naar huis en Grace Maud weet dat het huis te vol wordt als zij er dan ook nog is.

Daarbij heeft haar achterneef Luca ook zijn eigen ruimte nodig, bedenkt Grace Maud wanneer hij zijn hoofd intrekt om via de zijdeur binnen te komen en na een paar passen bij haar staat. Ellie Mauds man was een reus en hun kleinzoon is 1 meter 93.

'GM,' zegt Luca terwijl hij zich dubbelvouwt om haar te kussen. Zo noemt hij haar altijd al, deels omdat 'oudtante' – of zelfs 'tante' – haar niet erg aanspreekt aangezien het haar doet denken aan een douairière en ze zichzelf daar nog veel te jong voor vindt, en ook omdat hij jong is en jongeren het leuk lijken te vinden om de namen van hun oudere familieleden af te korten.

'Luca, lieverd,' zegt ze. 'Is Tom een beetje aardig voor je?' Ze werpt een blik op haar zoon, die met zijn ogen rolt.

'Met fluwelen handschoentjes, mam. Zoals je me hebt voorgeschreven.'

'Dat heb ik niet gedaan!' zegt Grace Maud, maar haar verontwaardiging is gespeeld: ze heeft Tom gevraagd Luca de ruimte te geven tijdens zijn eerste weken op de boerderij. Hij is er tenslotte om te helpen; het is niet zijn droom om suikerrietboer te worden. Dat zijn studie niet bij hem bleek te passen en hij na een semester al is gestopt, wil niet zeggen dat hij voor altijd op de boerderij blijft. Luca heeft nooit meer dan een paar dagen van de zomer, of de lente, in het verre noorden van Queensland meegemaakt, en als hij eenmaal doorheeft hoe het is om maanden achter elkaar in een vochtig klimaat te leven, vertrekt hij misschien zonder nog achterom te kijken naar het vliegveld van Cairns.

'Het is wel goed, GM,' zegt Luca met een grijns. Zijn donkerbruine krullen omlijsten zijn gezicht en Grace Maud ziet dat zijn olijfkleurige huid al de aanblik van aangekoekt vuil heeft gekregen die het resultaat

is van vele uren zonneshijn. ‘Oom Tom laat me geen gevaarlijke dingen doen.’

‘Tom, knul,’ zegt Tom, die niet Luca’s oom is maar zijn achterneef. ‘Gewoon Tom.’

Luca knikt. ‘Sorry. Vergeten. Eh, Tom, ze hebben je nodig. Iets met de ploeg?’

‘Ik kom eraan, knul. Mam, blijf je eten?’

Grace Maud kijkt van het verwachtingsvolle gezicht van haar zoon naar dat van Viv. Ze weet dat ze echt graag willen dat ze blijft, maar haar aanwezigheid in dit huis dat niet langer haar thuis is, maakt haar nostalgischer dan goed voor haar is. Daarom gaat ze niet vaak op bezoek. Ze is hier vandaag alleen omdat het de eerste dag van het branden is en Tom erop stond dat ze zou komen, alsof het een ritueel is waaraan ze elk jaar moet deelnemen. Ze vindt het aardig van hem dat hij haar nog altijd ziet als iemand die bij het bedrijf hoort. Het is nog altijd haar eigendom, dus ze neemt aan dat het ook nog haar zaken zijn.

‘Nee, ik denk dat ik terugga,’ zegt ze. ‘Nu het nog licht is.’

Wat ze eigenlijk bedoelt is: *nu het nog zo licht is dat jij niet tegen me hoeft te zeggen dat ik te oud ben om zelf naar huis te rijden*. Dat is een twistpunt: dat ze haar rijbewijs niet wil inleveren. Waarom zou ze? Niet meer autorijden zou betekenen dat ze de deur niet meer uit kan, en daar moet ze niet aan denken.

Tom lijkt teleurgesteld en dat raakt haar. Ze vergeet soms dat hij van haar houdt. Het is zo gemakkelijk om het te vergeten als het nooit wordt gezegd, ook al weet ze dat hij in dat opzicht op haar lijkt: ze gebruiken daden, geen woorden, om over te brengen wat ze voelen.

‘Bedankt dat ik mocht komen,’ zegt ze terwijl ze zich moeizaam uit haar stoel omhoogduwt. Ze zit tegenwoordig veel te veel en dat maakt het steeds moeilijker om op te staan. Al die jaren dat ze heeft paardgereden hebben haar heupen stijf gemaakt, en ze strubbelen tegen als ze half waggelend naar haar handtas loopt.

Tom, Viv en Luca volgen haar de trap af naar haar auto.

‘Tot kijk, mam.’ Tom bukt zich om een kus op haar wang te drukken, daarna doet Viv hetzelfde.

‘GM,’ zegt Luca en hij slaat zijn lange armen om haar heen. Ze pakt hem even vast, draait zich dan om en laat zich in de auto zakken.

De lucht hangt vol rook en ze kijkt naar de velden die in brand staan. Hoe vaak ze het ook ziet, ze blijft zich verwonderen over de schoonheid en wreedheid ervan: eerst het groene gewas laten groeien en het dan in brand steken om het daarna te kunnen oogsten.

Ze ziet het patroon al haar hele leven: iets laten groeien en dan iets ingrijpends doen om het te bedwingen. Of om het te vernietigen. Misschien wijst dat erop dat ze harteloos is. Of misschien weet ze gewoon niet beter. Na een jeugd waarin ze het patroon steeds weer heeft meegemaakt, zit het in haar bloed en haar lijf en overal. Ze weet inmiddels allang dat de manier waarop we opgroeien een stempel op ons drukt dat zowel diepgaand als onzichtbaar is. Ons eigen systeem van aardlijnen. En ze vraagt zich al haar hele leven af of we niet alleen maar die lijnen volgen zonder te weten waarom, of onze weg al is uitgestippeld zonder dat we ons ervan bewust zijn.

2

‘Pat, heb je de suiker gezien?’

Patricia trekt een gezicht omdat Gordon, voor de zoveelste keer, de bijnaam gebruikt die ze niet kan uitstaan. ‘Pat’ is iets wat je tegen een hond zegt. Of tegen een oude dronkaard in de plaatselijke kroeg die al geen Patrick meer is sinds hij van school kwam.

‘Nee, Gordon, ik niet,’ zegt ze terwijl ze glimlacht met de onderste helft van haar gezicht maar niet met haar ogen. Ze gebruikt nooit haar ogen als ze naar Gordon glimlacht. Ze heeft geleerd – net als alle andere vrouwen die hier werken, van de schoonmaakster en de secretaresse op de administratie tot de docente Frans en zelfs een ervaren docent Engels als Patricia – dat hij een echte glimlach opvat als uitnodiging voor vrijpostigheid. Maar als ze niet glimlachen vindt hij hen verwaand – en aangezien hij het schoolhoofd is moeten ze hem wel te vriend houden. En dat weet hij.

‘Ik weet zeker dat jij hem bij de lunch hebt gehad,’ zegt Gordon terwijl hij iets te dichtbij komt staan.

Ze stapt opzij.

‘De lunch is al een hele tijd geleden,’ kwettert ze terwijl ze zich afvraagt of hij haar in de gaten houdt als ze thee zet en zo weet wanneer ze suiker gebruikt. ‘Volgens mij zag ik Dennis niet zo lang geleden nog met een kop thee.’

Ze wil de gymleraar niet in een lastig parket brengen, maar ze wil heel graag van Gordon af zodat ze weg kan. Echt, ze snapt totaal niet waarom hij met haar blijft flirten, behalve dan dat hij flirt met iedere persoon met XX-chromosomen die maar enigszins binnen de wettelijke leeftijdsgrenzen valt. Hij blijft het maar proberen bij haar, en dat is al zo sinds hij hier ongeveer een jaar geleden is begonnen.

De eerste dag dat ze met hem kennismakte had hij naar haar voe-

ten gekeken, die in haar favoriete platte, bruine werkschoenen gestoken waren, en toen naar haar gezicht en gezegd: ‘Zeg me alsjeblieft dat je niet zo’n vrouw bent die praktische schoenen draagt. Want dan is er niets aan.’ Hij had traag geknipoogd, alsof ze wel begreep wat hij bedoelde.

Dat deed ze niet, maar ze was er sindsdien wel achter gekomen: hij wilde weten of ze lesbisch was. Blijkbaar was ‘vrouw met praktische schoenen’ daar een soort code voor, hoewel ze het nooit eerder had gehoord, en daarna ook nooit meer.

Op dat moment had ze nerveus gelachen en gezegd: ‘Tja, ik draag praktische schoenen, dus...’ Wat haar versie was van vuur met vuur bestrijden.

‘Dennis!’ brult Gordon nu door de personeelskamer. ‘Waar is verdomme de suiker?’

Patricia vormt met haar lippen het woord *sorry* naar Dennis, maar ze weet dat hij het begrijpt. De vrouwelijke docenten gebruiken hem regelmatig om van Gordon af te komen omdat Dennis een halve kop groter is dan Gordon, wat hem in het gareel lijkt te houden.

Dennis knikt berustend en komt overeind. ‘Geen idee, Gordon,’ buldert hij terug. ‘Laten we samen op zoek gaan.’

Patricia haalt opgelucht adem, maar maakt een sprongetje als ze op haar schouder wordt getikt.

‘Sorry!’ piept Marjorie, de natuurkundedocent die aan het begin van het jaar bij het team is gekomen. ‘Ik wilde je niet laten schrikken.’

‘Geeft niet,’ zegt Patricia, maar als ze haar hoofd omdraait om met Marjorie te praten, voelt ze een pijscheut aan de zijkant van haar nek die uitstraalt naar haar schouder. Dezelfde pijn als waar ze nu al een paar weken last van heeft. Het is begonnen toen ze haar vader de auto in hielp en hij haar ineens bij haar schouder greep en schuin omlaag trok.

‘Wat is er?’ vraagt Marjorie met een bezorgde blik.

‘Niets. Gewoon een... Niets.’ Patricia hoeft haar ellende niet te delen. Want als ze eenmaal begint, kan ze er misschien niet meer mee stoppen.

Marjorie knikt. ‘Kwaaltjes en pijntjes,’ zegt ze veelbetekenend. ‘Dat komt door al dat nakijken. Over papieren gebogen zitten.’ Ze vormt

een klauw met haar rechterhand. ‘Mijn hand voelt zo stram dat ik bang ben dat ik mijn vingers nooit meer recht krijg!’

Haar hoge lach laat Patricia opnieuw schrikken, hoewel ze er inmiddels toch aan gewend zou moeten zijn. Je kunt Marjorie vaak al horen voordat je haar ziet, waar in de school ze ook is. Niemand kan echt altijd zo uitgelaten zijn.

Nu prikt Marjorie met haar vinger in haar arm terwijl ze met haar hoofd knikt. ‘Ik heb laatst een les gevolgd. Fantastische rekoefeningen. Yoga. Dat zou je ook eens moeten proberen. We zouden samen kunnen gaan!’

‘Yoga?’ Patricia heeft de term wel eens gehoord, maar dacht dat het iets te maken had met The Beatles in India.

‘Er is een docent – Sandrine. Ze is Frans. Ze geeft les op zaterdagochtend. Het was eerst altijd in de pressiekerk.’

Patricia knippert met haar ogen en vraagt zich af wat haar presbyteriaanse moeder van deze afkorting zou vinden. Waarschijnlijk niets, aangezien haar verstand aan de randen begint af te brokkelen, en soms ook in het midden.

‘Maar nu is het in een prachtig klein huis,’ gaat Marjorie verder. ‘Orange Blossom House. Ze is dol op oranjebloesembomen. Dat is wat ze vertelde. Ze is echt heel aardig!’ Marjorie trekt een fronsend gezicht. ‘En soms een beetje gemeen. Maar yoga is heel goed voor je. De rekoefeningen dringen heel diep door. En dan heb je nog ademhalingsoefeningen.’

‘Ademhalingsoefeningen?’ Waarom zou je moeten leren ademen als we allemaal al de hele tijd ademen?

‘Ik weet het, het klinkt maf! Maar het is geweldig. Geloof me maar.’ Marjorie zucht. ‘Het helpt mij echt om het allemaal aan te kunnen.’

Patricia weet dat ze Marjorie nu moet vragen wat ze allemaal aan moet kunnen – het is haar ervaring dat niemand zo’n term in een gesprek laat vallen zonder ernaar gevraagd te willen worden – maar dan verschijnt Gordon weer, met een triomfantelijke blik en de suiker.

‘Gevonden!’ zegt hij volkomen overbodig.

‘Fantastisch,’ zegt Patricia. ‘Dennis heeft een medaille verdiend.’

Ze werpt een blik in Dennis’ richting en hij zwaait en lacht naar haar voordat hij de deur uit loopt.

‘Dan laat ik je alleen met je thee, Gordon,’ zegt Patricia. Ze is er zeker van dat Marjorie hem ook alleen zal laten, omdat ze weet dat ze niet alleen met hem wil zijn.

‘Hoef jij niet?’ Hij klinkt een beetje gekwetst.

‘Ik heb bérgen nakijkwerk,’ zegt Patricia, in de hoop dat de voor haar ongewone overdrijving hem ervan zal overtuigen dat ze het veel te druk heeft om te blijven. In werkelijkheid hoeft ze vandaag helemaal niets na te kijken, maar dat weet Gordon niet omdat hij niet geïnteresseerd is in de werklust van de docenten.

‘Ik ook!’ zegt Marjorie, die zowat naar haar handtas toe rent en hem over haar schouder gooit.

Ze lopen op een drafje de deur uit en de lange gang door en minderen pas vaart als ze bij de straat zijn. Patricia’s rode Ford-stationcar staat onder een zielig boompje dat nauwelijks schaduw biedt onder de strakblauwe hemel van Queensland. Zelfs in de winter kun je je auto beter niet de hele dag in de zon laten staan omdat je dan je vingers brandt aan het stuur, maar ze was vanmorgen laat en dit was het beste wat ze kon krijgen.

‘O,’ zegt Marjorie. ‘Je staat op de slechte plek.’ Haar olijfgroene Toyota staat geparkeerd naast weelderig gebladerte.

‘Iemand moet het doen,’ zegt Patricia opgewekt. Ze wil Marjorie niet vertellen waarom ze zo laat was. Geen van haar collega’s weet dat ze bij haar ouders woont, in het huis waarin ze is opgegroeid, omdat ze verzorging nodig hebben en de ongetrouwde dochter natuurlijk de voor de hand liggende keuze is.

Patricia’s twee broers hebben echtgenotes en kinderen, wat inhoudt dat zij nu de rol hebben van echtgenoot, vader en kostwinner. De term zoon is niet meer van toepassing. In elk geval niet op de manier waarop dat voor hun ouders zou kunnen gelden. Patricia’s zus heeft ook een gezin en verplichtingen waardoor ze het te druk heeft om vaak langs te komen, en bovendien woont ze in een andere staat.

Patricia neemt het hun niet echt kwalijk. Ze baalt er wel van. En ze is moe. Haar vaders fysieke ongemakken – van die kwaaltjes die ouderen vaak krijgen, maar die toch regelmatig aandacht nodig hebben – en haar moeders afnemende geestelijke vermogens zorgen er samen voor dat ze voor haar gevoel voortdurend alert moet zijn. Dat is waar-

schijnlijk precies hoe haar zus Annette zich voelt met haar kinderen. Patricia kende dat gevoel niet. Ze heeft geen kinderen, en ze heeft ook nooit de hoop gekoesterd dat ze zouden komen.

‘Dat krijg je als je te slim bent,’ had haar moeder ooit gezegd. ‘Het brengt een vrouw nooit veel goeds als ze te slim is voor een man.’

Maar daar is Patricia ook niet verbitterd over. Zo is het leven. Dat weet ze. Je moet er gewoon het beste van maken. Dat is wat ze zichzelf elke dag voorhoudt, en ze probeert het met veel liefde te doen. Haar ouders zijn haar lot en ze houdt van hen. Ze begrijpen haar niet altijd even goed, en zij hen ook niet. Ze zijn niet haar vrienden. Maar ze zijn de enige ouders die ze heeft en ze is niet ondankbaar.

Als ze haar sleutel in het autoportier steekt, voelt ze die pijscheut in haar nek weer en ze hapt naar adem.

‘Dag, Marjorie,’ zegt ze snel omdat ze wil instappen en haar pijn wil verbergen. Maar Marjorie kijkt haar meelevend aan, dus dat is niet gelukt.

‘Ik denk dat je met me mee moet naar die yogales,’ zegt ze, en deze keer klinkt ze vastbesloten. ‘Ik meen het.’

‘Oké,’ geeft Patricia toe omdat ze op dat moment geen excuus kan verzinnen en misschien, heel misschien, kan het de pijn wel verlichten.

Marjorie knikt langzaam. ‘Mooi. Ik zal je morgen alle informatie geven.’

‘Oké, doe!’ Patricia springt in haar auto, trekt de deur dicht en draait meteen het raam omlaag om de hitte te laten ontsnappen.

Omdat ze weet dat ze het stuur nog een paar minuten niet moet aanraken, blijft ze gewoon zitten en zwaait ze naar Marjorie die wegrijdt. Dan stopt ze heel voorzichtig de sleutel in het contactslot, voelt ze behoedzaam aan het stuur en rijdt ze weg om te zien wat er thuis op haar wacht.

3

De deur van het eetcafé valt achter de laatste gasten dicht en Dorothy wil niets anders dan een van de stoelen pakken en erop neerzigen. Misschien kan Frederick haar een lekker glas wijn brengen. Of niet. Ze kan beter geen alcohol drinken. De dokter zei dat ze voor een kans op een geslaagde zwangerschap een paar dingen zal moeten schrappen. Zoals wijn. En koffie. En sigaretten. Alles wat ze lekker vindt.

‘Zou dat echt helpen?’ had ze hem gevraagd, terwijl ze zich afvroeg hoe ze alle stress zou aankunnen zonder deze genoogens om op terug te vallen.

‘Het kan geen kwaad,’ had hij gezegd terwijl hij haar over zijn halve brillenglazen aankeek. ‘En aangezien je drie miskramen hebt gehad, is het misschien goed om iets te veranderen, denk je niet? Je bent best oud om nog een baby te krijgen. Vierendertig is, tja...’ Een peinzende blik. ‘Niet jon-g.’ Hij sprak de ‘g’ uit alsof het een afzonderlijke lettergreep was. Voor extra nadruk, natuurlijk.

Wat weet jij er nou van, had ze tegen hem willen zeggen. Jij zult nooit zwanger worden. Jij hebt geen idee hoe het voelt.

Niemand weet hoe het voelt. Dorothy kent geen enkele vrouw die een miskraam heeft gehad, laat staan drie. Toen ze er – heel voorzichtig – naar informeerde bij vrouwen die ze goed genoeg kent om het te vragen, reageerden ze allemaal met: ‘Natuurlijk niet!’ Dus zij is degene die tekortschiet. Vier jaar van proberen, drie baby’s verloren.

Ze voelt Fredericks handen op haar schouders. Ze kneden de knopen weg die er al langer zitten dan dat ze probeert moeder te worden. Zijn bereidheid om haar schouders te masseren is niet de belangrijkste reden waarom ze met hem getrouwd is, maar speelde wel een rol.

‘Je draagt er het gewicht van de wereld op,’ had hij eens gezegd, en dat kon ze niet tegenspreken. Dorothy maakt zich overal zorgen over

– piekeren is, zoals haar moeder zegt, haar tweede natuur – en de zorgen hebben hun intrek genomen in haar lichaam om plaats te maken voor meer zorgen in haar hoofd. Als ze niet beter wist, zou ze bijna gaan denken dat ze zoveel zorgen heeft dat er geen plaats meer is voor een baby. Maar dat is nonsens.

‘Je stelt je aan, Dorothy.’ Dat is wat dezelfde dokter had gezegd toen ze vertelde dat ze zich overweldigd voelde door haar leven: het eetcafé draaiend houden, de rekeningen betalen, het huishouden doen, en intussen ook proberen zwanger te raken en dat langer dan een paar weken volhouden. Ze voelde zich zo overweldigd dat ze voor haar gevoel nooit een goede moeder kon zijn, dus misschien was het ook maar goed dat het niet lukte.

En dat is wat ze nu elke dag tegen zichzelf zegt, als de zorgen weer de kop opsteken: *je stelt je aan, Dorothy*. Maar het helpt niet echt.

‘Het was een drukke dag, schat,’ zegt Frederick terwijl hij haar schouders blijft masseren. Zijn sterke vingers doen haar pijn, precies zoals ze fijn vindt. Ze wil voelen dat er iets wordt verplaatst. Veranderd.

‘Mmm,’ zegt ze terwijl ze haar ogen sluit en naar hem toe leunt. ‘Waar kwamen al die mensen vandaan?’

Vlak voor het middaguur was er een groot reisgezelschap binnengekomen. Ze hadden gehoord dat ze hier goede Duitse gerechten konden krijgen. Ze hadden naar haar naam gevraagd en meteen gezegd: ‘Maar dan moet je een Dorothea zijn, niet een Dorothy.’

Ze had zich afgevraagd hoe ze dat wisten. Haar familie was toen ze nog een kind was van Duitsland naar Cairns verhuisd, en ze wist zeker dat er niets van haar Duitse accent over was. Natuurlijk was ze met haar dikke, blonde vlecht de belichaming van het Derde Rijk – iets waar ze moeite mee had – maar het was haar natuurlijke haarkleur en die wilde ze niet veranderen. Misschien was het gewoon een wilde gok van de toeristen. Maar toch gaf het haar een ongemakkelijk gevoel.

Dorothy ziet zichzelf graag als een echte Aussie. Haar ouders hebben hun land, hun verleden en de Tweede Wereldoorlog achter zich gelaten toen ze hiernaartoe kwamen; ze wilden dat hun kinderen Australiërs waren, geen Duitsers. Australië had ook problemen, maar die omvatten geen twee oorlogen op eigen bodem. En toen moest zij zo nodig met een Duitser trouwen.

Frederick had door Australië gereisd, een rugzaktoerist met sterke, gebruinde Duitse benen en een ruige baard. Hij was in Cairns terechtgekomen omdat hij het Daintree Rainforest wilde zien. In plaats daarvan had hij Dorothy tafels zien schoonvegen in een klein cafeetje met uitzicht op het water en toen, zo had hij haar later verteld, wist hij dat hij niet verder zou reizen. 'Ik was thuisgekomen,' zei hij.

Daar had ze niets van begrepen, want ze wist niet dat een persoon als een thuisbasis kon voelen. Maar toen ze eenmaal getrouwd waren wel. Frederick hoort bij haar en zij bij hem. In de hele wijde wereld was het hen gelukt elkaar te vinden. Hij is het enige waar ze zich geen zorgen om maakt, want ze weet dat ze van hem houdt en dat hij van haar houdt.

'Je hebt niet zo goed geslapen, hè?' mompelt hij en hij drukt zijn duim in de hardnekkige knoop bij haar rechterschouderblad.

'Hoe weet je dat?'

'Gewoon,' zegt hij. 'Ik voel het als jij wakker bent.'

'Sorry,' zegt ze, want ze wil hem niet tot last zijn.

'Daar hoeft je geen sorry voor te zeggen. Ik wil gewoon niet dat je wakker ligt en piekert.'

'Hoe weet je dat ik pieker?' zegt ze, en ze probeert zo luchtig mogelijk te klinken. 'Misschien loop ik in gedachten wel een pianoconcert van Mozart door.'

'Die Oostenrijker!' zegt Frederick plagend. 'Dat kan ik niet geloven.'

Het is een oud onderling grapje: Mozart versus Beethoven, en dat Mozart nooit als superieur kan worden gezien vanwege zijn nationaliteit.

'Geloof het maar, *Liebling*.' Dorothy is dan wel haar accent kwijt, maar het huwelijk met Frederick heeft haar moedertaal weer opgefrist. Ze zucht, harder dan de bedoeling was.

Fredericks handen stoppen met kneden. 'Ik weet dat je piekert over of je het nog eens wilt proberen.'

'Natuurlijk,' zegt ze. 'Jij niet?'

'Nee,' zegt hij meteen. 'Ik wil wat jij wilt.'

Ze weet dat dat niet waar is. Nog voordat ze trouwden praatte hij al over de kinderen die ze zouden krijgen, en altijd vol enthousiasme. Hij heeft goed zijn best gedaan om te verbergen hoe erg hij het vindt dat

hij nog steeds geen vader is, en ze weet dat hij dat doet om haar te beschermen. Maar het zou beter zijn als hij eerlijk was – want als ze denkt dat hij dingen voor haar verbergt, is dat weer iets om over te piekeren.

‘Ik geloof je,’ zegt ze, hoewel dat niet zo is.

Wat ze echt wil, denkt ze, is dat de dokter zegt dat ze wel of geen kinderen kan krijgen. Zeggen dat ze hoop moet houden, dat ze het moet blijven proberen, het niet op moet geven – dat zijn allemaal gemeenplaatsen en geen uitspraken waar ze iets aan heeft. Dorothy kan prima omgaan met een concrete waarheid, als ze die maar had. Als ze zichzelf die maar kon geven.

Frederick geeft haar een zacht klopje. ‘Kom. Dan maak ik iets te lunchen.’

Ze zijn het inmiddels gewend om te lunchen om vier uur, want ze kunnen zelf pas eten als hun klanten genoeg hebben gehad.

‘Dank je,’ zegt ze, en ze pakt zijn hand en drukt er een kus op voor- dat ze zich omhoogduwt van de stoel.

Lees verder in *De yogaclub van Orange Blossom House!*

Eerste druk maart 2022

Oorspronkelijke titel *Thursdays at Orange Blossom House*

Copyright © Sophie Green 2021

First published in the English language in Australia in 2021 by Hachette Australia. This Dutch language edition published by arrangement with Little, Brown Book Group, London.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp en -illustraties Marry van Baar, gebaseerd op een ontwerp van Christabella Designs

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Leerdam

ISBN 978 90 261 5949 7

ISBN e-book 978 90 261 5950 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.